

Gullaldr

Burzum

Þá kemr inn mæri
mögr Hlóðynjar,
gengr Óðins sonr
við orm vega,
drepr af móði
Miðgarðs véurr,
munu halir allir
heimstöð ryðja;
gengr fet níu
Fjörgynjar burr
neppr frá naðri
níðs ókviðnum.

Sól tær sortna,
sigr fold í mar,
hverfa af himni
heiðar stjörnur;
geisar eimi
ok aldrnari,
leikr hár hiti
við himin sjalfan.

Geyr nú Garmr mjök
fyr Gnipahelli,
festr mun slitna
en freki renna;
fjölð veit ek fræða
fram sé ek lengra
um ragna rök
römm sigtíva.

Sér hon upp koma
öðru sinni
jörð ór ægi
iðjagræna;
falla forsar,
flýgr örn yfir,
sá er á fjalli
fiska veiðir.

Finnask æsir
á Iðavelli
ok um moldþinur
máttkan dæma
ok minnask þar
á megindóma
ok á Fimbultýs
fornar rúnir.

Þar munu eftir
undrsamligar
gullnar töflur
í grasi finnask,
þærs í árdaga
áttar höfðu.

Munu ósánir

akrar vaxa,
böls mun alls batna,
Baldr mun koma;
búa þeir Höðr ok Baldr
Hrofts sigtoftir,
vé valtíva.
Vituð ér enn - eða hvat?

Þá kná Hænir
hlautvið kjósa
ok burir byggja
bræðra tveggja
vindheim víðan.
Vituð ér enn - eða hvat?

Sal sér hon standa
sólu fegra,
gulli þakðan
á Gimléi;
þar skulu dyggvar
dróttir byggja
ok um aldrdaga
ynðis njóta.